

Sit and talk?

written by Carles Suárez i Graells | 21 de novembre de 2019

El lema *Sit and talk* ajuda al fet que el món vegi que Espanya no vol diàleg i que prefereix la repressió a la solució democràtica. Tot i que en realitat, el món ja sap que l'objectiu d'Espanya no és negociar sinó acabar amb l'independentisme.

Que el lema de les mobilitzacions sigui que Espanya s'assegui i parli té diversos riscos. D'una banda, l'objectiu de l'independentisme és la independència, i la negociació és un dels possibles mecanismes per aconseguir-ho. No l'únic. Eslovènia, per exemple, va aconseguir la independència sense cap negociació amb Iugoslàvia, la direcció política de la qual va acabar jutjada als Tribunals de l'Haya. Cada cop que implorem a Espanya que dialogui, estem reforçant el seu rol com a legítim interlocutor en lloc de presentar-lo al món com el que és: un estat fallit, opressor i antidemocràtic.

Més perillós a curt termini és el risc de vampirització dels partits del lema *Sit and Talk* per blanquejar l'autonomisme i l'abstenció a la investidura al govern del PSOE. El fet que tant Pere Aragonès com Artur Mas, entre altres, repetissin el lema múltiples vegades durant la darrera campanya, no mostrava la transversalitat de l'independentisme, sinó el perill d'apropiació indeguda. La consulta interna d'ERC, en què blanqueja la investidura a canvi d'un "acord per abordar el conflicte a través d'una mesa de negociació" ha acabat fent palès com el lema ha quedat usurpat per l'agenda autonomista.

Tant per la claredat del missatge internacional com per mitigar el perill intern de vampirització, seria òptim canviar el lema.

Més enllà del lema, cal felicitar a Tsunami Democràtic per les impressionants accions que han fet la volta al món amb només

quatre setmanes d'existència: contundents, ben planificades i impactant l'economia. L'espectacular bloqueig a la frontera ha mostrat el seu salt qualitatiu operacional i la seva consolidació d'avantguarda mobilitzadora. L'actual gimcana revolucionària, feta a partir d'accions intermitents, permet acumular forces i experiències, clau per externalitzar l'excepcionalitat actual, i per demostrar internament que és l'acció directa el que mou muntanyes. A més, ha creat un efecte dominó i són ja algunes les organitzacions que han replicat l'estratègia de bloqueig i agitació.

Si l'objectiu és mantenir una lluita de desgast indefinit amb l'Estat espanyol, posant-lo en evidència davant la comunitat internacional i que no li surti gratis l'estratègia repressiva, objectiu complert.

Tot i això, l'estratègia d'accions intermitents té riscos importants. En primer lloc, cal tenir en compte que Espanya tremola en espirals de confrontació directa, però, en canvi, està acostumada i preparada per guerres de desgast. Espanya representa com ningú la societat orwelliana de "guerra és pau", amb una maquinària repressiva lenta però efectiva. Com més duri la lluita de desgast amb les seves facultats judicial, política i mediàtica intactes, més capacitat de reprimir la dissidència.

En segon lloc, justament per mitigar la repressió, cal protegir l'avantguarda. Però un excés de sobreprotecció pot crear verticalismes que acabin provocant recels amb la població mobilitzada, com ja s'ha vist aquestes setmanes, tant a l'aeroport, com a l'acampada, com a l'autopista. El recel al verticalisme ha arribat al punt que la, per ara, desarticulada "Segona onada" tenia com a punt propagandístic "Nosaltres no desconvocarem". Cal intentar equilibrar la protecció amb democratitzar i delegar a les masses les accions un cop començades.

Si l'objectiu és tombar el règim (almenys forçar Espanya a un

referèndum vinculant), faria falta (i) passar de les accions intermitents a la mobilització permanent, acompanyat de (ii) desobediència institucional. Una combinació simultània d'accions (frontera, aeroport, etc.) que impactin l'economia i, alhora, allargada en el temps per crear l'expectativa empresarial i internacional que no s'acabarà la mobilització fins que s'aconsegueixin els objectius. En definitiva, una vaga general indefinida. I tot això, sumat a un alineament amb un front institucional que estigui disposat a la ruptura constitucional i, o bé tornar a proclamar la independència, o bé a aixecar la suspensió de la DUI, o com a mínim tornar a convocar un referèndum.

Cal preguntar-se si es reuneixen ara com ara les condicions subjectives que requereix aquest embat. Ni s'ha fet fins ara una vaga general de més d'un dia, ni s'ha allargat en el temps una simultaneïtat d'accions contundents. Tot i això, s'ha fet un pas de gegant des de la sentència, en aquest mes de revolta per primera vegada s'ha deixat d'analitzar què va fallar l'octubre del 2017 i s'ha tornat a escriure història, i s'ha aconseguit alhora socialitzar l'acceptació de la necessitat d'un salt qualitatiu en les mobilitzacions.

Si bé en el front social estem millor que fa uns mesos, en el front institucional estem pitjor que fa dos anys. A part del mateix president i alguns diputats aïllats, ni el Govern ni el Parlament aposten per la unilateralitat. A diferència de Xile o Hong Kong, a Catalunya hi ha una majoria (almenys segons els programes electorals del 21D) rupturista al Parlament, i és una temeritat no aprofitar-ho, car ajuda tant en la credibilitat internacional com en la canalització de les protestes. L'Assemblea de Càrrecs electes no té ni data per la segona reunió. Els partits veuen com un malson borrós les sessions del 6 i 7 de setembre i frisen per acabar les mobilitzacions, tornar a l'estabilitat institucional i la convocatòria d'unes eleccions autonòmiques que dirimeixin entre l'autonomisme de Pere Aragonès o l'autonomisme d'Artur

Mas.

Tal com està el pati, millor les accions intermitents que res. A més, tenint en compte que s'apropa una nova recessió, nous i estrictes límits de dèficit i noves mesures d'austeritat, que no només faran augmentar la capacitat mobilitzadora de les forces rupturistes, sinó també l'impuls de les classes populars i mitjanes per abraçar el projecte independentista com a única alternativa material per acabar amb les retallades i protegir l'estat del benestar.

En tot cas, seria òptim maximitzar qualsevol possibilitat de convertir les mobilitzacions en una espiral guanyador quan apareguin les oportunitats. L'independentisme català no pot passar a la història com el moviment que més *momentums* ha desaprofitat. Per a la mobilització permanent té un paper clau l'ANC, que hauria d'assumir el pes de la responsabilitat històrica i liderar les mobilitzacions i/o secundar-les creant segons fronts quan estan en marxa. Cal més dinamisme i flexibilitat per convocar i per superar les pors i els submarins del seguidisme als partits.

I, ahora, cal maximitzar qualsevol possibilitat que l'unilateralisme recuperi el control institucional, potenciant la revolta de les bases als partits i els projectes rupturistes de la CUP o Primàries. I si no hi ha alternativa, que l'ANC es presenti a les eleccions. Però que ningú més mai més s'assegui i parli per nosaltres.